

26.18x31.44	1/2	18 עמוד	ישראל היום! - כותרת	31/10/2024	91998664-2
בית חולים לוינסטיין - 2119					

מהמלחמה הכללית למלחמה הפרטית: הקרב על חייו של עידו

עידו, לוחם בנח"ל, נפצע קשה בשכונת דרג' תופאח שבנעזה כשכדור שירה צלף פגע בו בנקודה הרגישה בין האפוד לקסדה ● מאז נמצאת המשפחה בבית החולים, לא עוזבת את מיטתו של בנה האהוב ● "לעולם לא אאבד תקווה, בטח כשמדובר בילד שלי", אומרת אמו

**שבוע
ההוקרה
לפצועי
המלחמה**

עידו (במדים במרכז) עם בני משפחתו, לפני הפציעה

שאוהב ראפ ומוזיקה ישראלית ואת הפועל ירד שלים בכדורסל, אהרה שחיברה בינו לבין החטוף שנרצח בשבי הרש גולדברג-פולין ז"ל. אחרי שנפצע קיבלו הוריו מחברת שבה כתב שירים. באחד מהשירים, שמקבל משמעות מצמררת, כתב עידו: "אני מחכה שתבואי להעיר אותי מהתרדמת". בשיר אחר, שבו מנה 100 סיבות לצאת מעזה, בולטת הסיבה ה-100 – "לצאת מעזה כדי לא למות".

אריאל פותח את הסלולרי ומשמיע שיחה שלו ושל עידו מתוך הרצועה. "אני אוהב אתכם, ומי תגעגע", אומר עידו ומוסיף: "מלחמת העולם השנייה פה". תוך כדי השמעת השיחה, אף אחד לא מצליח לעצור את הרמעות.

בין חיים למוות

ב-3 בינואר סביב השעה 16:20 עידו, לוחם בנח"ל, נכנס עם כוח שלדג לשכונת דרג' תופאח כדי לטהר מנהרות. הוא רכן מעל פיר מנהרה כשכדור בורד פגע בנקודה הרגישה בין האפוד לקסדה. כדור אחר, ירי של צלף, שישב וחיכה ופגע, והפיל את עידו אל הרצפה. הוא טופל בשטח ופונה במהירות לגבול ומשם לביה"ח סורוקה, שם רופא במחלקה הכירורגית בדק לו את האישונים, ראה סימני חיים והחליט לנתח אותו. החלטה של רגע ששינתה חיים שלמים.

החברים של עידו, שראו אותו נופל, חשבו שהוא נהרג. ענבל ואריאל קיבלו את ההודעה שנפצע קשה מאוד בנפרד, ומייד הגיעו אנשי

אותו והוא לא היה מגיע למצב הזה. אבל המקום הזה שאני צריכה לעמוד בו ולחשוב מה היה עדיף, לחכות שהבן שלי יחזור מהשבי אולי בחיים או להיות אמה שכולה, הוא בלתי אפשרי. אלו לא יכולות להיות הפרופורציות שלנו. אני לא אגיד תודה שהוא ככה. אני מתוסכלת, וכואבת, וזה מעסיק אותי מאוד. ואלה הפצועים שלא שומרים עליהם במלחמות. שאין להם ניסים עדיין. וצריך לדעת שגם הם קיימים.

"לתלמידים שלי, שמגיעים אלי אחרי כמה וכמה מסגרות, אני אומרת שאצלנו תמיד יקבלו הורמנות, וזו התחושה שלי לגבי עידו והשיקום. תמיד יש סיכוי. אני מודעת לפציעה, אבל כמי קביל אני מדמינת אותו הולך על רגליו ואומר לכל הרופאים שלא נתנו לו סיכוי – 'ניצחתי'". ענבל ואריאל בני 50. אריאל בא מתחום הקמעונאות, ענבל היא מנהלת תיכון שיצאה לשבתון. הבית שלהם במבשרת ציון, אבל כבר עשרה חודשים שהם נמצאים יותר בבתי חולים מאשר בו.

"חמצי", קוראת ענבל לכל אחד מילדיה. שלושה ילדים שהם כמו חמצנים: וזהר בת ה-24, קצינה בצבא שאחרי הפציעה עברה לתפקיד ראש לשכה באגף כוח אדם; עידו, שציין ביולי את יום הולדתו ה-21 בבית החולים, ויהלי, הצעיר, בן 18. לפני הפציעה תכנן להתגייס לקרבי, בינתיים החל שנת שירות בעמותת איילים.

משפחה מלוכדת, שנמצאת ליד עידו לילות כימים. עידו, שגם היום מוקף בחברים, שהתנדב בעשייה למען ילדים עם צרכים מיוחדים. עידו

הוא אחד מהפצועים קשה של המלחמה הזו, מלחמה שעדיין מתנהלת בפן הכללי ובפן האישי של עידו. מינואר נים ולא נים, ער ולא ערני. חייל פצוע שנלחם על החיים, ולצידו צוות רפואי ובני משפחה שלעולם לא מוותרים.

"עידו כתב לי באחד מימי ההולדת שאני מתקנת עולמות שבורים ולא מאבדת תקווה עם ילדים", נזכרת האם ענבל, שבתפקידה כמנהלת בית ספר מתגוררת עם ילדים באפריקה כפי רויקטים הינוכיים. "אז לעולם לא אאבד תקווה כשמדובר בילד שלי. אבל זה לא פשוט", היא עוצמת את עיניה.

"אמרו לי להגיד תודה שהוא לא חטוף. יש כאלה שגם אומרים שעדיף שלא היו מצילים

בתיחן אפשטיין אליאס

ענבל נחמד מיישרת את השמיכה שעל מיטתו של בנה עידו. מבססה את רגליו הדקיקות ומלטפת לו את הפנים היפות, הנרנחות. אבא אריאל מטיב את הבנדנה הציבעונית שעל ראש בנו, המסתירה את צלקות הניתוחים.

מהחלון של חדרו בקומה השלישית במחלקה לטיפול נמרץ ושיקום ההכרה במרכז הרפואי לשיקום לוינסטיין רואים את הים, אך איש אינו יודע איזו סערה מתחוללת בליבו של עידו, שמי-רותק למיטה כבר עשרה חודשים.

זוהר: "עידו הוא מהפצועים שנלחמים על החיים ואף אחד לא מדבר עליהם, וזה כואב. ההורים שלי הם הכי טובים שיש, והם יעשו הכל בשבילו. הם לא מתייאשים, וזה נותן המון כוח"

25.38x31.49	2/2	19	עמוד	ישראל היום! - כותרת	31/10/2024	91998663-1
בית חולים לוינסטיין - 2119						

"מדמינת אותו הולך על רגליו ואומר לכל הרופאים - 'ניצחתי'". ענבל ואריאל לצד מיטת בנם צילום: יהושע יוסף

ענבל: "ראיינו אותו לעיתון צבאי והוא סיפר שהוא נכנס לעזה כדי להציל גם את הרש. זה הראה לי שהיתה לו משימה עם משמעות, להוציא את הרש שאותו הכיר במשחקי הפועל ירושלים"

גם יהלי מחלק את זמנו בין שנת השירות לבין הטיפול באחיו. "תמיד הערצתי את עידו והתייעצתי איתו. הוא חסר לי בתור האח הגדול במלוא מובן המילה. אף פעם לא חשבתי שמשוהו יכול לקרות לו".

הוא מודע לדאגה של הוריו מהגיטוס המתקרב. לפי הפרופיל שלו, הוא מיועד לשירות קרבי. "ביי נתיים החלטתי לרחות את ההחלטה וללכת לשנת שירות, וכרגע זה מאוד מתאים לי", הוא נבוך. "אני לא רוצה לייצר להורים עוד מקור לדאגה, אבל אני מרגיש שיש לי חובה כאורח במדינה. ומקווה למצוא משהו שגם יספק את הצורך שלהם בכיטחון וגם את הצורך שלי לתרום".

פרדוקס החינוך

המילים שלו מהדהדות באוזניו של אריאל. "אני לא מצליח להשתחרר מהמחשבה שאולי אם לא היינו מחנכים את הילדים שלנו לערכים של נתינה ועזרה למדינה, עידו לא היה מגיע להילחם ככה בצבא ולא היה נפצע. הפציעה שלו הובילה למשבר זהות גדול מאוד אצלנו, כי התי חושה הכואבת היא שהחינוך הזה בסופו של דבר פוגע בילדים שלנו ובנו כמשפחה.

"ב־3 בינואר עידו קיבל כרטיס לוטו, שיש סיכוי נמוך לזכות בו. אנחנו מודעים לרמת הפציעה שלו, אבל יש לנו תקווה שהוא יזכה בלוטו הזה. יש לו עוד דרך לעבור מבחינה שיקומית, רפואית וטיפולית, והוא סובל בדרך, אבל אנחנו מאמינים בכוח שלו. בכוח של עידו".

batchene@gmail.com

את ההורים שלו, וזה היה מאוד מרגש. אבל לעידו לא סיפרתי על האסון. החלטתי שלעידו אני מספרת רק דברים טובים. סיפרתי לו שהייתי יצא לשנת שירות, ושהפועל לקחה את הגביע. אני אומרת לו שאני פה ושהוא יבטיח. שאני יודעת שהוא סובל, אבל שעוד קצת זה יעבור. ואז הוא מזוין אלי את הלחי, או את הראש, ויש תחושה שזה מגיע לאן שהוא, שהוא נוכח. אבל לפעמים הוא לא מגיב, וזה קשה".

בתמונות שעל הקיר עידו מחייך. באחת מהן הוא במפגש האחרון עם המשפחה, ביציאה האחרונה לרענן, באחרת סתם בטיול. אבל כאן ועכשיו הוא שוכב במיטה ומזויל דמעה, והלב רוצה להאמין שהוא מקשיב ומבין. ענבל מנגבת את פניו, וזוהר אחותו מניחה את ידה על ידו. ענבל מפצירה בה ללכת, אבל זוהר לא רוצה להשאיר את עידו לברו.

"זוהר לקחה תפקיד הורי, וזה מראיג", לוחשת ענבל, אבל זוהר מצהירה שזה לא תפקיד הורי, אלא תפקיד האחיות הגדולה שהיא. "אני צריכה לגונן עליו וגם לתת גיבוי להורים", תסביר זוהר מאוחר יותר. "אין דבר אחר שאני רוצה לעשות עכשיו, ואני מקווה שעידו שמח שאני כאן. החיים שלנו, כמשפחה של פצוע, נעצרו. לא מדובר כאן בפצועי גפיים שנמצאים בשיקום ואוכלים פיצות בערבים. אני יודעת שגם להם קשה, אין ספק, אבל עידו הוא מהפצועים שנלחמים על החיים, ואף אחד לא מדבר עליהם. וזה כואב. ההורים שלי הם הכי טובים שיש והם יעשו הכל בשבילו. הם לא מתייאשים, וזה נותן המון כוח".

לוולפסון, לניתוח ראש מורכב באיכילוב, ובאר פריל הועבר לשיקום במרכז הרפואי לוינסטיין מקבוצת כללית. החורף עבר, וגם האביב. הקיץ נגמר ועוד סתיו בפתח, ועידו עדיין כאן. עובר פיזיותרפיה ושיקום הכרתי, ריפוי בעיסוק, שי מוש במערכת מיקוד מבט ועוד. ביולי עורכן מצבו למצב של הכרה מינימלית.

"הפעם הראשונה שבה עידו שכב במיטה ולחץ הרם שלו לא ירד, כל המחלקה בכתה איתנו", ענבל נרגשת. "האנשים פה כלוינסטיין מטפלים בו כאילו הוא היה הילד שלהם. מקד ויום איתנו, בוכים איתנו, מתפללים עליו. זה לא ייאמן. בכלל, היתה התגייסות עצומה של מאות אורחים, צוותים רפואיים, אנשי סיעוד.

צבא להסיע אותם לבית החולים. ברגע אחד, החל גם המאבק שלהם על החיים. אריאל מראה לי בסלולרי סרטון שקיבל אחרי הפציעה. ענן אבק בשטח חול, מסוק שנר חת ברגע, וסגל רפואי שרץ באמוק כדי לפנות אלונקה. האלונקה שעליה עידו.

"הרבה הורים לפצועים מספרים את זה, אבל ממש קיבלנו אישור מהצבא שהחילוף של עידו היה פסיכי", אריאל נרגש. "עידו קיבל מנות דם בשטח, פונה במהירות לגבול ומסוק שבכלל הוזנק לאירוע אחר הגיע לחלץ אותו. קצין שליטה בחיל האוויר הגיע אלינו במיוחד וסיפר שעידו הגיע לבית החולים 24 דקות מהרגע שהוצא מעזה. אמר שלרוב זה הזמן שלוקח למסוק רק להגיע לזירה.

אריאל: "ב־3 בינואר עידו קיבל כרטיס לוטו שיש סיכוי נמוך לזכות בו. אנחנו מודעים לרמת הפציעה שלו, אבל יש לנו תקווה שהוא יזכה בלוטו הזה. אנחנו מאמינים בכוח שלו, בכוח של עידו"

החברים שלו מהצוות ומהבית מלווים אותו עד היום. כולם מתחברים לעידו".

בתחילת החודש עידו עבר ניתוח קריטי בראשו באיכילוב, אחריי חזר לכאן, אל הקומה השלישית בלוינסטיין. לאחורונה קיבלו ההורים אישור ממשרד הביטחון להשאיר את עידו בבית לוינסטיין עד שתפתח מחלקה ייעודית למי חוסרי הכרה.

כאוהד הפועל ירושלים, עידו הרגיש מחוי בר לחטוף הרש גולדברג-פולין ז"ל, שגם היה אוהד הקבוצה. "ראיינו את עידו לעיתון צבאי והוא סיפר שהוא נכנס לעזה כדי להציל גם את הרש", נזכרת ענבל. "זה הראה לי שהיתה לו משימה עם משמעות, להוציא את הרש. כשרצחו את הרש זה שבר אותנו. הלכתי עם יהלי לנחם

"גם טכנאי מוסק מ־669 הגיע לבית החולים אחרי כמה ימים ואמר שהוא בהלם שעידו חי. הוא זכר שכשעידו פונה למסוק, היה פתאום אור במסוק. לא יכול להיות שהסיפור המטורף הזה סביב החילוף והטיפול ייגמר כך. במבצע זוק איתן לפני עשר שנים עידו לא היה נשאר בחיים. ועולה פה שאלה איתן, שאנחנו כמשפחה, או אפילו כחברה, צריכים לשאול את עצמנו - מה המחיר של ההצלחה של אותם פצועים. זו שאלה קשה שאין עליה תשובה".

"כל המחלקה בכתה איתנו"

עידו סבל מפגיעת ראש קשה וטופל בתחיי לה בסורוקה. אחרי כחודש וחצי, כשהוא מחוסר הכרה, עבר בין "בית בלב" לגמילה מההנשמה,